

Tidsskrift for international solidaritet

gaia

83, vinter 2017

Marokko: En fiskehandlers voldsomme død 4

Nomaders angreb på kolonialismens streger i sandet..... 8

Filippinerne: Fortsat kamp mod regimet..... 11

Catalansk oktober på kogepunktet..... 13

Anti-imperialistisk ungdomsfestival i Rusland..... 16

Labour og pro-israelske mesterjakeldukker 19

Kampen om vandet– en antiimperialistisk kamp 24

Den farlige klasse 26

Avokadoen – venstrefløjens nemesis..... 28

Digt: Peter Kagayi, Kampala, Uganda 30

GAIA udgives tre gange årligt af Internationalt Forum (IF). IF er en ungdomsorganisation, der siden 1970 har været aktiv i oplysningsarbejde om fortrinsvis den 3. Verden, indsamlingsarbejde til fordel for organisationer og frihedsbevægelser, protestkampagner mod krænkelse af menneskerettigheder samt udsending af unge til arbejde i forskellige organisationer i den 3. Verden. Geografisk er arbejdet koncentreret om Latinamerika, Mellemøsten, Sydøstasien, EU og Baskerlandet.

Redaktion:

Marie Jonassen, Morten Ranum, Sigrid L. Dahl, Lars Ploug, Michael Schøldardt, Ole Timotej (ansv.).

Artiklernes indhold udtrykker ikke nødvendigvis redaktionens holdning.

Oplag: 1200

Tryk: Eks-Skolens Trykkeri

ISSN: 0908-2492

Internationalt Forum

**Griffenfeldsgade 41
2200 København N**

Tlf: 35 37 18 89

gaia@internationaltforum.dk

www.internationaltforum.dk

Medlemsskab af IF inkl.

pr. år.

Særskilt Abonnement: 200

krpr. år.

gaia

Mugabe afsat

- en ny begyndelse for Zimbabwe?"

Leder

Er det en ny begyndelse, eller får zimbabwerne bare mere af samme slags efter at Mugabe er blevet fjernet fra magten? Ved diktatorens afgang var begejstringen enorm hos de tusindvis på gaderne i Harare, men der var også skeptikere der mente at man med magtskiftet erstattede en slange med en anden - at det regerende parti ZANUf blot havde skiftet ham.

Ved sin indsættelse lovede den nye præsident økonomisk genrejsning og jobs til de op mod 80% arbejdsløse. Han snakkede om forsoning, samarbejde, regelmæssig afholdelse af valg, og opgør med korruptionen - han sagde alt det rigtige. I realiteten er det militæret, der har gennemtvunget Mugabes afgang, og dem, som kontrollerer landet. Sammen med de regerende politikere har de i årevis haft mulighed for at skaffe sig privilegier og tilrane sig værdier, som burde være kommet befolkningen til gode.

Emmerson Munangagwa, den nye præsident, er tæt knyttet til militæret og en af de rigeste i landet. Han har fulgt Mugabe i tykt og tyndt i 50 år, siden de begge sad fængslet i Rhodesia i 1960'erne. Som Mugabes sekundant har han været med til at gennemføre det regerende partis politik i de sidste 37 år. Han har været sikkerhedschef, forsvarsminister og justitsminister, og været en dygtig administrator af den vold, der har været nødvendig for at holde et upopulært styre ved magten. I 1980'erne var han ledende i udrensningen af politiske modstandere i Matabeleland, hvor mere end 20.000 blev myrdet. Da Mugabe tabte præsidentvalget til oppositionslederen Tsvangirai i 2008, sikrede Munangagwas at han forblev ved magten.

Mugabe har i hele sin karriere spillet politiske fraktioner indenfor partiet ud mod

hinanden. Hans meget yngre kone Grace var kørt i stilling til at blive vicepræsident på næste partikongres, for hermed at kunne overtage præsidentposten og sikre arvefølgen. Hun havde opbakning fra en gruppe yngre partimedlemmer, der kaldte sig G-40. De blev hurtigt sat på plads af militæret og er ligesom Grace sat ud af spillet.

Oppositionen MDC, har været udlukket fra demokratisk indflydelse siden præsidentvalget i 2015, men utilfredsheden med de gældende forhold findes under frygtens overfladen. Med fjernelsen af Mugabe er der grundlag for nye folkelige bevægelser, der stiller krav til den kommende regering. Munangagwa ventes at udpege sin regering inden længe og det vil så vise sig om han rækker hånden ud til samarbejde og forsoning.

Udenfor landet venter mange af de 3 millioner emigrerede zimbabwepå muligheden for at vende hjem. Inde i landet er adskillige hundrede tusinde afhængige af fødevarehjælp fra udlandet, og der er udbredt underernæring blandt børnene på landet. Det finansielle system er brudt sammen og landet er igen på fallittens rand.

Den nye præsident står overfor en astronomisk genopretningsopgave og forventninger, der er tårnhøje. Han har udpeget en ny regering der består af den gamle garde fra det regerende parti og ingen fra oppositionen. Den tidligere finansminister er tilbageholdt og anklaget for korruption, men det kan blot være en måde at slippe af med en politisk modstander.

Magtskiftet giver mulighed for en ny start, med den gamle magtelite. Munangagwa er hverken folkelig eller en demokrat. Han er tvunget til at sikre en økonomisk genopretning nu, men har også magten til at invitere til demokratiske løsninger og åbne samfundet for folkelige kræfter. Måske tænker han på sit eftermæle, der ikke bliver kønt, hvis det skal skrives nu.

I mere end et år har Berberne i Rif-regionen gjort oprør.
Mod den Marrokanske regering, mod politistikkere og
-brutalitet, mod kulturel undertrykkelse og politisering af religion.

En fiskehandlers voldsomme død

Af Morten Ranum

Det er ikke en ny kamp. Berberne har kæmpet mod kolonimagten Spanien, og siden midten af det tyvende århundrede mod det monarki, som dengang og idag har forarmet regionen og slået hårdt ned på dem, der har protesteret eller kæmpet imod.

Rif er et bjergigt område. Det ligger øverst i Marokko med Middelhavet som nordlig grænse og med byerne Tanger i Vest og Al-Hoceima i øst. Floden Ouargha afgrænser området mod syd. I København, nogle tusinde kilometer nordpå møder vi Jamila, der er af berbisk oprindelse. Hun er en af de europæisk bosatte berbere, der herfra laver solidaritetsarbejde med menneskene i Rif.

Jamila hedder i virkeligheden ikke Jamila. Hun har bedt os pseudonymisere hendes navn, fordi hun stadig har familie i Marokko, og fordi eksemplerne på at den marokkanske regering har forfulgt politisk aktive berbere i udlandet og deres familier i Marokko er mange.

»Den marokkanske ambassade arbejder ihærdigt for at finde ud af, hvem der "afslører" Ma-

rokko i udlandet. Nogle folk har fået brev direkte fra ambassaden, hvor de får at vide at de vil blive fængslet i Marokko. Og har de familie i Marokko, kan den blive chikaneret«, forklarer hun.

Mouchine Fikri og Hirak

Vi spørger Jamila, hvad der satte gang i det aktuelle oprør. "Det begyndte med Mouchine Fikri", siger hun med henvisning til den fiskesælger i Al-Hoceima, der sidste efterår satte sig op mod styret og døde af det.

Fikri blev dræbt af en skraldebil. En embedsmand fra bystyret havde konfiskeret hans lager af fisk, og var i færd med at smide dem i bilens affaldskværn. Den desperate mand var kravlet op i skraldebilens bagende i protest mod den meningsløse destruktion af hans varer. Vognens fører tændte kværnen og knuste Fikris krop.

Mouchine Fikris voldsomme død udløste protester i Al-Hoceima og andre byer, og en ny bevægelse så dagens lys. Den hedder al-Hirak al-Shabi, på dansk "folkebevægelsen". Den har under det kortere navn Hirak samlet tusinder af berbere til protest mod militær undertrykkelse, mod arbejdsløshed og mod den generelle marginalisering af Rif-området i Marokkos samfund og økonomi.

I historien om den berbiske fiskehandlers voldsomme død og den politiske vækkelse er der tydelige paralleller til det arabiske forår. Det begyndte som bekendt i Tunesien, da en frugtsælger i byen Sidi Bouzid hældte brændbar væske over sig selv, satte ild på og døde af det. Det blev også startskud til flere folkelige oprør, og inspiration til etablering af nye politiske bevægelser. Men man kan ikke sige, at den tunesiske frugtsælgers handling var årsag til det arabiske forår.

Fikri var dråben

På samme måde mener Jamila, at den store historie, der går forud for den lille om Fikri er vigtig for at forstå både ham, hans død og den politiske mobilisering, som det førte med sig.

»Fikri var dråben«, fastslår Jamila, og giver os et lynkursus i Berbernes og den oprørske Rif-regions nyere historie:

»Rif har været en oprørske region siden Marokko blev selvstændigt i 1956. Men berberne kæmpede allerede, mens modstanderen var kolonimagten Spanien", siger Jamila og fortsætter med at fortælle om den berømte berbiske leder som i begyndelsen af 1920'erne stod i spidsen for et stort oprør mod Spanien.

»I 1921 blev oprøret ledet af Abd el-Krim. Han havde været i krig med den spanske kolonimagt og vandt store sejre, selvom oprørerne kun havde få våben, og selvom modstanderen

Det største berbiske oprør fandt sted i 1921. Oprøret ledet af Abd el-Krim. Han havde store sejre, selvom oprørerne kun havde få våben, og selvom modstanderen var overvældende. Da Frankrig og lokale arabiske militser kom Spanien til udsætning, kom oprørerne i mange år til at kæmpe i Spanien.

var overvældende. Spanien var ved at tabe krigen om Rif. Men da Frankrig og lokale arabiske militser kom Spanien til udsætning, kom oprørerne i mindretal. Abd- el-Krim blev sendt i eksil.

"Efter uafhængigheden fortsatte de nye magthavere i Marokko kampen mod berberne. I 1958 og 1959 gennemførte Kong Hassan II store massakrer i Rif. Han er den nuværende konges far. Mine bedsteførelde oplevede det, og var nødt til at flygte. Det var frygteligt".

Et militært jerngreb

Jamila forklarer, at den Marokkanske regering siden 1958 har holdt området i et jerngreb, og at det har haft stor betydning for områdets manglende udvikling. Hun beskriver, hvordan det lige nu er i Rif, hvor styret har sat hårdt ind mod oprøret og i farten cementeret områdets dårlige økonomi yderligere:

"Der er militær overalt. Se bare Al-Hoceima: Der bor en halv million mennesker, og der er 60.000 militærfolk i byen. Folk i byen kan ikke bevæge sig frit, for hæren er overalt. Det gør det svært at få investeringer til området. Der er hverken fabrikker eller arbejde. Arbejdsløsheden blandt uddannede unge er helt oppe på 90 procent. Mange er emigreret".

»Tusinder er flygtet til Spanien på grund af den forfølgelse, politiet og militæret udsætter dem for. Alle mulige mennesker bliver anholdt, og ofte også tortureret. Det kan ske, hvis de udtaler sig på Facebook. I sidste uge arresterede de en mand på 70 år for at have udtalt støtte til Hirak. Kvinder og

børn bliver tilbageholdt. En seksårig dreng er blevet kaldt til forhør på politistationen, også fordi han havde sagt noget, man ikke må sige. Der er ingen grænser«.

Zetsafi i Moskeen

Nasser Zetsafi er en af de mennesker som har talt højt med vilje og i den grad har mærket hvad der sker, hvis man taler kongens og regeringens magt imod. Han er ledende skikkelse i Hirak, og derfor en af de politiske aktivister som marokkansk politi og militær har holdt særligt øje med.

Men regeringen reagerede ikke før Zetsafi havde udfordret den religiøse autoritet i Al-Hoceimas Moske. Moskeen er opkaldt efter den Kong Mohammed der i 1950'erne lod sine soldater massemyrde Berbere i Rif.

»Den 26. maj var Zetsafi til fredagsbøn i moskeen. Her rejste han sig og afbrød Imamens prædiken. Han spurgte ham om ikke moskeen burde være sted for religion snarere end for politik. Det er myndighederne, der bestemmer hvad der skal prædikes i moskeerne, og som sender Imamen den officielle prædiken med brev. Og det er selvfølgelig politik mere end det er religion. Kongen er den øverste religiøse autoritet. Han nedstammer fra Muhammed, bliver det sagt«.

»Det lykkedes Zetsafi at slippe fra moskeen, men han blev anholdt få dage senere. Siden har han siddet isoleret, totalt isoleret. I begyndelsen kom han ikke udenfor cellen. Nu får han lov at komme udenfor, og hans familie må også besøge ham. Men på gårdturene er han stadig alene«, siger Jamila og

forklarer at fængslet myndighederne har sat ham i ligger i Casablanca, 700 km fra Zetsafis familie i Al-Hoceima.

Kongelig undertrykkelse.

En central spiller er den nuværende konge, Mohammed den sjette, der blev sat på tronen efter at faren Hassan II døde i 1999. Kongen har lovet at bringe udvikling og større velstand til Rif. Men Jamila mener, at kongen er er mere optaget af at berige sig selv og andre magthavere i Marokko, end af at forbedre befolkningens kår. Magten sidder han tungt på, og for hans undersåtter kan det blive en alvorlig sag at sætte sig op mod ham og den religiøse autoritet, han smykker sig og sit styre med.

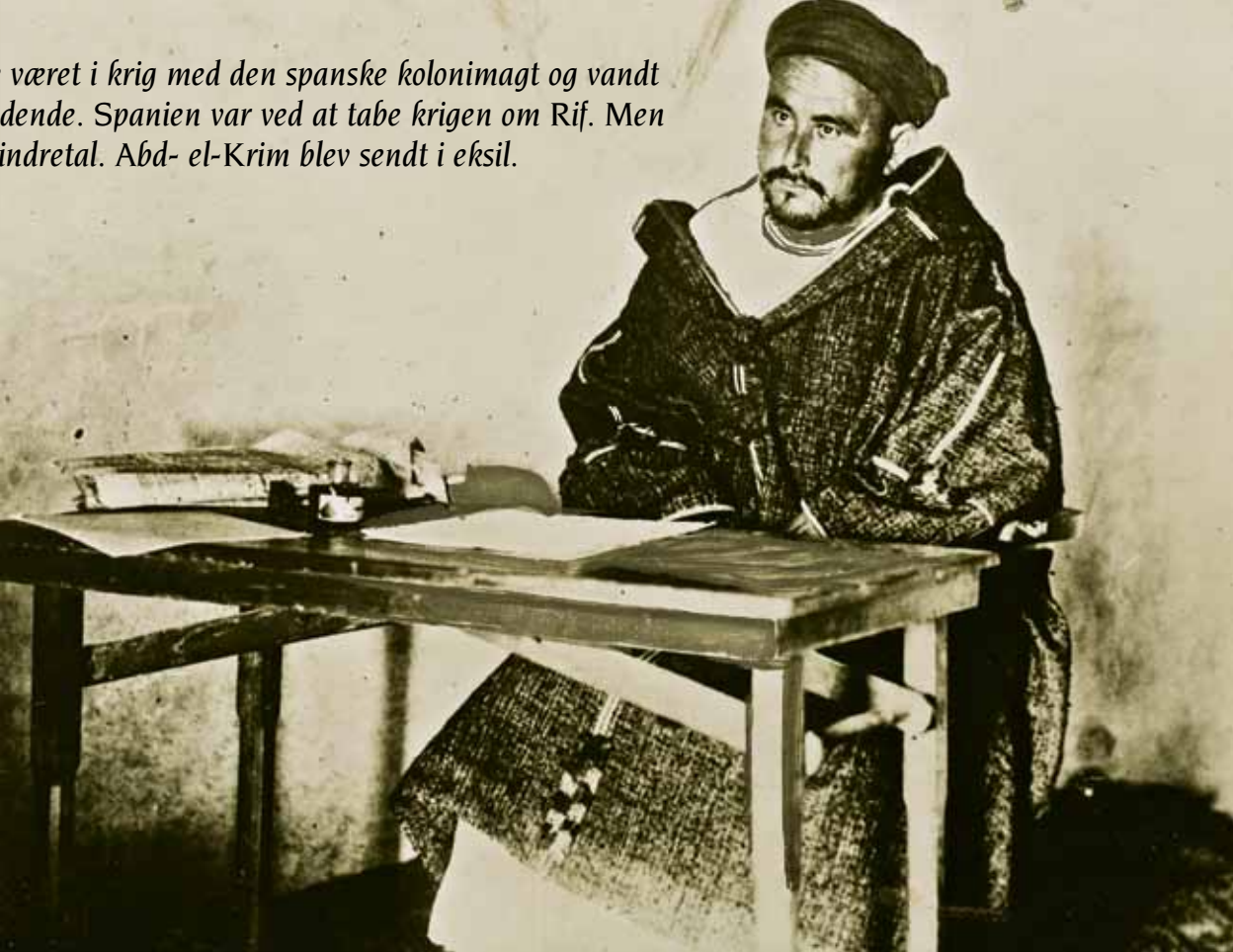
»Jeg vil ikke kalde det respekt, men mere angst«, siger Jamila. »Kongen har, som sin far og farfar haft det som bevidst politik at gøre folk bange. Der er plantet mange stikkere, også i emigrantmiljøerne i Europa. Kongefamilien har altid kun tænkt på deres egne interesser. Den ser monarkiet og Marokko som et kommercielt selskab. Kongen er det fjerderigeste menneske i verden, og hans søn på 14 er verdens rigeste dreng. Imens bor mange Marokkanere på gaden. Analfabetismen er 50 procent i Marokko. Nogle har intet«, siger Jamila.

Kampen fra og i Europa

»I Al-Hoceima har dele af befolkningen ganske vist bedre vilkår. Men det er ikke regeringens fortjeneste. Det skyldes, at de har familie i Europa, der forsørger dem. Marokkanske immigranter sender rigtig mange penge hjem«, siger Jamila,

*været i krig med den spanske kolonimagt og vandt
dende. Spanien var ved at tabe krigen om Rif. Men
indretal. Abd- el-Krim blev sendt i eksil.*

der som berber i Danmark har sluttet sig til den politiske bevægelse, der parallelt med udviklingen omkring Hirak i Rif er opstået i berbiske immigrantmiljøer rundt om i Europa.

Der er demonstrationer hver eneste uge i Europa. Det har været i blandt andet i Holland, Belgien, Tyskland og Frankrig. Marokkanere i Europa demonstrerer for de krav som Hirak stiller om lige rettigheder«.

Kampen i Europa er meget konkret, for også her søger det marokkanske styre at befæste sin magt. Styret bruger mange penge og kræfter på at påvirke marrokanere i Europa, så de tager en identitet som arabiske marrokanere til sig. Det sker ikke mindst gennem uddannelse og religion, fortæller Jamila.

»Styret i Marokko forsøger at

arabisere berberne i Europa. Det starter arabiske skoler og moskeer, hvor man underviser og prædiker på arabisk. De ældre generationer taler ikke det sprog, så for dem er det lidt som den katolske kirke i gamle dage, hvor folk kunne høre præsten tale latin uden at forstå noget som helst af, hvad han sagde«.

Arabisering af skoler og moskeer

For regimet handler det også om at sørge for, at marokkanere der vender hjem fra Europa ikke tænker nye og farlige tanker om det land de engang er rejst fra og nu vender tilbage til:

»Styrets forsøg på at øve indflydelse på marokkanske miljøer i udlandet handler om at

styret er bange for at folk der er født i Europa kommer tilbage med demokratiske ideer i deres hoveder. At de vil undre sig over at folk i det område, deres forfædre har levet i er så rigt, mens folk der bor der er så fattige. Europas berbere var aldrig samlet før, men det er begyndt at ske nu. Nogle af de europæiske organisationer har mødtes med europæiske politikere for at gøre opmærksom på undertrykkelsen og kampen for berbernes rettigheder. Men man skal ikke tro, at europæiske politikere nødvendigvis har interesse i at tingenes tilstand i Marokko bliver en anden. De er mere interesseret i stabilitet, end i at forholdene for Berbere og andre i Marokko bliver bedre, siger Jamila.

Af: Morten Ranum

Festival Taragalte i det sydøstlige hjørne af Marokko er knyttet sammen med to andre lignende festivaler i projektet "Caravane Culturelle pour la paix". Karavaner er en ældgammel transportform, der har knyttet bånd på tværs af ørkenen. Kulturkaravane-projektet rejser rundt for at skabe fred og tolerance i det vestlige Sahara – et område der ellers er præget af uro og krig. Karavaner gennem ørkenen er ofte blevet associeret med transport af varer, som skulle sælges langt borte, men karavanerne i Sahara har også altid haft en social funktion

Kultur, musik og fred

Karavanen rejser rundt mellem forskellige festivaler og

præsenterer musik fra regionen. Det handler ikke kun om musik, og retten til at udtrykke sig gennem musik. Musik knytter sig til kulturarv. Karavanens formål er tæt forbundet med sammenhængen mellem musik og kultur. Det er faktisk hele pointen med fredsprojektet, at musikken bruges til at formidle en forståelse for historie og kultur.

Den populære festival "Festival au Désert" i Timbuktu blev efter 2012 drevet i eksil som følge af konflikten i det nordlige Mali. På den baggrund blev fredsprojektet med kulturkaravanen skabt og de tre festivaler sluttede sig sammen. Året efter turnerede karavanen i Latinamerika og i 2015 i en række

europæiske lande. Igen i 2017 har karavanen været på turne i både Europa og Afrika.

Karavanens formål er at forsvare kulturel forskellighed, fred, tolerance og sociale samhørighed for mennesker i Sahel- og Sahara-regionen. Festivalerne bevæger sig ikke konkret som en karavane, men de ønsker at lære af karavanernes historiske rolle, som ikke kun var økonomisk, men i høj grad også social og kulturel.

Karavanen som social organisering

Ibrahim Sbai, som er den ene af de to brødre der arrangerer festivalen i Marokko, fortæller om karavanernes historiske baggrund: "Disse karavaner

Festival:

Nomaders angreb på kolonialismens streger i sandet

Musikfestival i Sahara siger, at der hvor politikken kommer til kort, tager musik og kultur over. Det er musik, dans og poesi, som er den egentlige kraft i menneskelig og social udvikling.

førte til, at forskellige kulturer havde kontakt med hinanden og kunne kommunikere. Udvekslingen skete gennem familier, musik, poesi, kunst og livsformer. Det bragte folk tættere sammen, gav viden om andre kulturer, medførte innovative måder at arbejde sammen på og løse svære problemer – og det er netop den forståelse af karavanen, vi ønsker at bringe til live”.

Baggrunden for karavanernes sociale og kulturelle betydning er, at de bevæger over lange afstande, og dermed forbinder de fjerntliggende egne med hinanden. De lange strækninger gennem øde områder dækker også over store kulturelle forskelle, og derfor spiller

karavanerne en vigtig rolle med at formidle forståelse mellem meget forskellige områders levis og livsvilkår.

Den mere gængse og funktionelle forståelse af karavaner, at det er en konvoj af handelsfolk, der har sluttet sig sammen for at beskytte sig mod udefrakommende farer og angreb, når de skal bevæge sig gennem øde egne – som for eksempel ørkenen.

I de festivaler som kulturkaravanen omfatter, fokuserer de på at dele erfaringer, etablere samarbejder mellem kunstnere, forsvare kulturel forskellighed og udbrede kendskabet til de enkelte festivaler. Det er et spørgsmål om retten til at udtrykke sig og leve i fredelig

sameksistens med andre – og musikken er en vigtig del af det.

Radikal kritik af nationale grænser

På festivalen Taragalte udenfor M’Hamid El Ghizlane i Marokkos sydlige provins Zagora fortæller Halim Sbai (den anden af de to brødre, der arrangerer festivalen) om baggrunden og formålet med festivalen.

Han afviser, at festivalen skulle have politiske motiver og formål. Derimod understreger han, at festivalens fokus er musik og kultur. Det er gennem musikken at udvikling og forandring kan ske. Alligevel synes der at være klare politiske undertoner gennem hele vores

Karavanens formål er at forsvare kulturel forskellighed, fred, tolerance og sociale samhørighed for mennesker i Sahel- og Sahara-regionen.

samtale og et markant anarkistisk perspektiv.

Vi sidder i sandbakkerne i udkanten af festivallens område. Halim Sbai tager hænderne i sandet og lader det løbe, mens han konstaterer, at her i ørkenen er der ikke forskel på høj og lav. Det kan der ikke være, fordi der ikke er noget, som kan bruges til at bygge hierarkier.

Efter at have fået talt sig varm stiger entusiasmen og stemmeføringen. Han angriber i klare vendinger de gamle kolonistaters absurde og tilfældige grænser, som fortsat udgør grænser mellem lande i Sahara. De er i modstrid med nomadernes kultur og geografi.

Halim Sbai: "Mange familier er spredt på tværs af Sahara. Brødre og søstre bor i mange tilfælde flere landegrænser væk, men vi er alle sammen nomader. Landegrænserne er en absurd forstyrrelse af vores kultur og levevis".

Nomadernes perspektiv står i modsætning til nationalstaternes interesse i at kontrollere territorier og udnytte ressourcer. Derimod flytter nomaderne sig rundt over lange afstande, og når de har opholdt sig et sted, efterlader de det som de modtog det. Med denne respekt og ydmyghed har de levet i ørkenen i årtusinder. Det er også en respekt og accept for andre, som krydser deres vej.

Netop det mellemmenneskelige aspekt ligger festivalen meget på sinde. Hele kulturkaravane-projektet tager udgangspunkt i et forsvar for fredelig sameksistens. Halim Sbai pointerer stærkt, at festivalen også er et modsvar imod fanatisme – med direkte adresse til konflikten i det nordlige Mali.

Karavanen som frigørelse

I centrum for nomadernes kultur står karavanen som fænomen og praksis. Heri ligger der

et begreb om frihed, lighed og fælleskab. Principper for sameksistens som vokser ud af livsbetingelserne i ørkenen. Der er måske noget vi har glemt, som et ophold i Sahara kan bringe os nærmere.

Gennem festivallens 3 dage sniger Saharas vilkår og omstændigheder sig ind under huden. Det er musikken, der bringer deltagerne hertil, men som dagene går drives man ud i sandet og den meget ofte helt skyfrie himmel med millioner af stjerner. Det bliver klart, at der findes ting, som man ikke kan ændre på. Som et stilfærdigt bevis på de elementer, som strækker sig fem tusinde kilometer mod øst falder temperaturen fra et par og trediven grader om eftermiddag til under ti grader midt om natten.

Filippinerne:

Fortsat kamp mod regimet

Ifølge myndighederne er knap 4000 filippinere blevet slået ihjel i narkobekæmpelsens navn siden Duterte tiltrådte for 16 måneder siden. Narkopushere og narkomaner bliver simpelthen slået ihjel alene på mistanke ud fra princippet 'skyd først – spørg bagefter'. Menneskerettighedsorganisationer anslår det reelle drabstal til nærmere at være omkring 13.000.

Af: Jonna

Da præsidentvalget i Filippinerne i foråret 2016 bragte den tidligere borgmester i Davao City, Rodrigo Duterte til magten, bredte der sig en forsigtig optimisme på den filippinske venstrefløj og i de folkelige be-

vægelser. Den nye præsident var tilsyneladende helt anderledes end årtiers præsidenter i landet. Duterte erklærede sig som socialist og lovede omfattende sociale og økonomiske reformer. Desuden lovede han at løslade alle politiske fanger og genåbne fredsforhandlinger

med den kommunistiske guerillabevægelse New People's Army, NPA (se artikel i Gaia nr. 77).

Netop af samme grund var Duterte bestemt ikke USA's kandidat. I sin første tid som præsident holdt han da også flere tordentaler imod USA's

imperialistiske optræden og truede med at lukke de amerikanske militærbaser i Filippinerne. Det har dog vist sig at være tomme ord. Tværtimod har USA og det filippinske regime optrappet deres militære samarbejde bl.a. om at nedkæmpe islamiske oprørsstyrker i den sydlige region, Mindanao. Helt konkret støtter USA's militær pt regimet ved at sende masser af bomber fra luften ned over befolkningen i Mindanao.

Ude i verden er Duterte nok bedst kendt for sin mildt sagt utraditionelle måde at forsøge at løse problemet med den udbredte narkokriminalitet i landet. Narkopushere og narkomaner bliver simpelthen slået ihjel alene på mistanke ud fra princippet 'skyd først – spørg bagefter'. Mordene udføres som oftest helt åbent af politifolk, men til tider også af maskerede mænd på motorcykler. Ifølge myndighederne er knap 4000 filippinere blevet slået ihjel i narkobekæmpelsens navn siden Duterte tiltrådte for 16 måneder siden. Dertil kommer et ukendt antal dræbte, der ikke kan gøres rede for. Menneskerettighedsorganisationer anslår det reelle drabstal til nærmere at være omkring 13.000. Hvor mange af de dræbte, der reelt har været involveret i narkohandel, vides ikke.

Selvfølgelig rettes 'indsatsen' udelukkende imod fattige filippinere fra slumkvartererne, mens de egentlige bagmænd går fri. En af de bagmænd som er gået fri er Dutertes egen søn, Paolo. Han blev for nylig anklaget for at være involveret i narkosmugling for mange hundreder millioner danske kroner (6.4 mia. PHP). Sagen er dog indtil videre blevet lukket ned efter pres fra præsident Duterte.

Det er også velkendt at både det filippinske politi og militær

er dybt involveret i såvel korruption som narkohandel. Således har præsidenten erkendt at mindst 9000 politifolk og 4 navngivne generaler supplerer deres løn ved narkohandel. Det har dog endnu ikke haft den konsekvens, at de er blevet slået ihjel. Det har faktisk overhovedet ikke haft nogen konsekvens.

I udenlandske medier hører vi hele tiden at det netop var Dutertes narkopolitik, der betød at han vandt præsidentvalget, og at han har folkelig opbakning til sin politik. Det er ikke rigtigt, tværtimod mødes regimets narkopolitik i stadig højere grad med en voldsom folkelig modstand, og der har været afholdt store demonstrationer imod de mange tusind mord. Det synes dog ikke at påvirke Duterte. Han reagerer i bedste fald med at blive fornærmet over kritikken og stå endnu mere fast på sin politik.

Samtlige af sine løfter om sociale og økonomiske reformer er præsident Duterte derimod løbet fra. I stedet for at lave jordreformer til bønderne, forbedrede arbejdsforholdene og faglige rettigheder til arbejderne og frigive politiske fanger har regimet reageret på samme måde som de fleste tidligere filippinske præsidenter, nemlig med at erklære landet i undtagelsestilstand.

Undtagelsestilstanden, som har fået navnet Oplan Kapayapaan, har givet militæret muligheden for at tilkæmpe sig en stærk politisk magt så i øjeblikket sidder der så mange som 60 generaler i regeringspositioner. Desuden har både politi og militær fået frie hænder til at møde politiske protester og demonstrationer med tilfældig fængsling, trusler, kidnapping og udenomsretslige mord. Det er bl.a. gået hårdt ud over den del af bønderne, som aktivt arbejder for at de lovede jordreformer bliver gennem-

ført. Siden juni 2016 er mere end 90 bondeledere blevet slået ihjel. Også mange politiske og faglige og aktivister samt menneskerettighedsaktivister udsættes som tidligere for dødstrusler, 'forsvindinger' og mord.

Det eneste valgløfte Duterte har holdt er altså at gennemføre sit vanvittige narkotikabekæmpelsesprogram. Ellers er der intet nyt under solen. De få procent rige filippinere bliver stadig rigere, de fattige bliver fattigere, korruptionen blomstrer, de multinationale virksomheder har stadig de samme gode muligheder for at tjene hurtige penge på bekostning af det filippinske folk og landet er stærkt militariseret.

De mange brudte valgløfter og den kendsgerning at landet igen er sat i undtagelsestilstand har fået den filippinske venstrefløj til at reagere kraftigt, og kritikken fra de folkelige bevægelser hagler ned over præsidenten. Den forsigtige optimisme over valget af Rodrigo Duterte er blevet forvandlet til aktiv modstand mod regimet. Store demonstrationer og protestmarcher imod regimets politik er blevet hverdagskost i alle områder af landet.

Også den fredsproces som indledtes i Oslo sidste år mellem regimet, og den kommunistiske bevægelse New Democratic Front (NDF) på vegne af guerillabevægelsen New People's Army (NPA), er mere eller mindre gået i stå igen. Den nuværende situation har tværtimod medført at tilslutningen til NPA er vokset og at sammenstødene mellem militæret og guerillastykkerne er blevet intensiveret.

Samlet set må man konstatere at præsidentvalget sidste år ikke har ført nogen forbedringer med sig for det hårdt prøvede filippinske folk.

Catalansk oktober på kogepunktet

• Af Peter Saxtrup

- **Forbudt folkeafstemning,**
- **Generalstrejke,**
- **Utallige demonstrationer.**
- **Valgte politiske ledere er blevet arresteret,**
- **Regeringen er afsat til arrestationen,**
- **Staten har sat medier under politisk kontrol.**
- **Massevis af catalanske embedsfolk er stævnet**

For de fleste udeforstående er den catalanske selvstændighedsproces kommet pludseligt og uforudset. Aktivister og kommentatorer over hele Europa har forsøgt at finde hoved og hale i den catalanske bevægelses krav, i jura'en bag den spanske forfatning. Det er i det hele taget svært at gennemskue den politiske situation og historie i Spanien.

Med det totale sammenbrud i Catalonien og den konservative Rajoy-regerings aktivisering af §155 i grundloven (om regeringens ret til at bruge de

"nødvendige midler" for at normalisere situationen) er banen kridtet op til et opgør, der har store konsekvenser for en lang række sociale bevægelser og eksperimenter i resten af Spanien, og i EU.

I skrivende stund er halvdel af den catalanske regering fængslet uden mulighed for kaution. Den anden halvdel er ikke længere i landet. Premierminister Mariano Rajoy har indsat sig som præsident over Catalonien selvom hans parti kun fik 8,6% af stemmerne i regionen.

Lederne af de vigtigste civile selvstændighedsorganisationer, Assemblée Nacional Catalana (Cataloniens Nationale Forsamling) og Òmnium Cultural (forening for udbredelse af catalansk kultur) sidder fængslet. Chefen for det catalanske politi (Mossos d'Esquadra) er blevet afskediget og den catalanske regerings internationale repræsentationer (med undtagelse af den i Bruxelles) er blevet lukket.

Det betyder, at de fleste af uafhængighedsbevægelsens ledere vil være i fængsel, når der bliver holdt valg d. 21. december. Det betyder også, at valgets resultat er underlagt den siddende regering, der ikke på forhånd har annonceret hvornår foranstaltningerne under §155 vil ophøre. Kort sagt betyder det at det er det overladt op til det konservative Partido Popular at forvalte den catalanske befolknings demokratiske rettigheder.

Det kan virke utroligt, at den spanske stat har været i stand til at gennemføre så vidtrækkende indgreb i det catalanske demokrati uden at møde modstand. At den catalanske regering villigt har overgivet sig selv til fængslet og opgivet det catalanske selvstyre for, at kunne udråbe Catalonien som selvstændigt republik. Svaret skal dels findes i uafhængighedsbevægelsens indre modsigelser, dels i den manglende internationale støtte til det nationale projekt i Catalonien. og - ikke mindst - i den catalanske regerings manglende vilje eller evne til en konfrontation.

Den catalanske præsident Carles Puigdemont stammer fra partiet PDeCAT (Partit Demòcrata Europeu Català - Demokratisk Europæisk Catalansk Parti), der er den direkte efterfølger til det hedengangne CDC (Convergència Democràtica de Catalunya - Demokratisk Samling for Catalonien). Par-

tiet blev dannet for at afskære sig fra den aura af korruption, der omgav CDC. Partiet er et liberalt centerparti, hvis base er embedsmænd og ansatte i den catalanske forvaltning samt mindre selvstændige og catalanske medier.

Hans parti stillede op til valget i 2015 op i alliancen Junts pel Si (Sammen for ja). I alliancen var også fire mindre partier, nemlig ERC (Esquerra Republicana de Catalunya), DC Demòcrates de Catalunya (DC) og Moviment d'Esquerreres (MES). Junts pel Si vandt 65 ud af 135 sæder i det catalanske parlament og har derfor kun kunnet regere med støtte fra det venstreorienterede uafhængighedsparti CUP (Candidatura d'Unitat Popular - Folkeligt Enhedskandidatur), der har 10 sæder.

CUP har måttet give sig på sociale krav og spørgsmål og ladet støtten til Puigdemonts regering være betinget af, at den ville udskrive folkeafstemning om Catalansk uafhængighed. Puigdemont stod til at komme i mindretal, hvis ikke han udskrev afstemningen den 1. oktober. Samtidig var regeringen ikke forberedt på konsekvenserne af den handling. Den spanske mindretalsregering var i stand til at samle støtte fra både socialdemokraterne i PSOE og de liberale i Ciudadanos til at sætte hårdt ind overfor den catalanske afstemning. Afstemningen blev på forhånd kendt ulovlig, mange catalanske borgmestre er blevet stævnet og det paramilitære Guardia Civil blev indsat.

Indsættelsen af statslige politistyrker og forbuddet mod valget efterlod ikke centralregeringen nogen afgørende magt til at afvikle valget. Den catalanske og den spanske legitimitet stod overfor hinanden og den catalanske reagerede med en slags passiv støtte til afviklingen af afstemningen.

Derfor var de lokale komiteer til forsvar for folkeafstemningen, der var opstået over hele Catalonien, samt førortaltale ANC og Omnium, der organiserede afstemningen. Deres involvering med det officielle catalanske apparat har været ujævn og afhængig af lokale forhold. Men det er helt entydigt deres indsats, ikke mindst over live-internetgrupper på afstemningsdagen, der garanterede at valget trods alt blev holdt. Denne faktor havde ikke indgået i den spanske regerings kalkulationer og det var derfor ikke muligt, at gennemføre den repression af selve valghandlingen, som man havde håbet - og forsøgte på.

Det virkede derfor også nærmest som om den spanske premierminister Rajoy havde opgivet at skrive en ny tale, før han erklærede, at folkeafstemningen overhovedet ikke havde fundet sted. Han afviste dermed at over to millioner spanske befolkning ikke havde deltaget i en gigantisk civil ulydighedsaktion, mod Rajoy.

Samtidig vred det armen rundt på Puigdemont-regeringen. Gennem egen organisation havde baglandet skabt en situation - en historisk mulighed - der ikke ville vise sig igen foreløbig. Muligheden for catalansk løsrivelse ville være gledet catalanerne af hænde, hvis Puigdemont havde givet op. Hans parti ville være blevet sprængt.

De lokale råd og foreningerne fulgte afstemningen op med en blanding af en generalstrejke og en folkestrejke d. 3. oktober. Den folkelige forankring af uafhængighedsbevægelsen og dens møder med bevægelsen for demokratisk selvbestemmelse og bevægelser, der er vokset ud af den spanske pladsbevægelse kendt som 15M (efter d. 15. maj 2011, hvor de første nationale protester fandt sted) har samtidig ført til

I Catalonien er spørgsmålet om bevægelsen for afholdelse af folkeafstemningen kan fastholde deres samhørighed og udvide deres sociale basis.

at en lang række sociale krav er blevet hæftet på det nationale.

Så mens de største spanske firmaer i Catalonien begyndte at undersøge mulighederne for, eller udførslen af, flytning af hovedkvarterer til resten af Spanien var Puigdemont-regeringen presset af en folkelig bevægelse, der indeholdt betydelige krav til den sociale og politiske fremtid i Catalonien. Den catalanske regering reagerede af angst for at miste kontrollen og mistede dermed mere kontrol. De overflyttede det politiske initiativ til de professionelle, og gjorde spørgsmålet om catalansk selvstændighed til et forhandlingsobjekt i mødet med en spansk regering, der ikke havde noget at tabe på at spille hårdt diplomatisk spil og modsætte sig alle krav. Puigdemonts eneste forhandlingsobjekt var en aktiv befolkning, men ved at afvente blev energien midlertidigt demobiliseret.

Det gav rum for en ganske anden kraft i det spanske samfund. Under påvirkning fra regeringens nationalistiske diskurs er en lang række grupperinger på det yderste højre blevet mere offensive. Det har ført til episoder over hele Spanien. Denne følelse af stor-

spansk nationalisme var også til stede ved den store demonstration mod selvstændighed, der blev afholdt d. 8. oktober.

Det var denne nationale pol, der havde formålet at lave en alliance med de europæiske ledere. Ingen af de europæiske lande gav officielt anerkendelse til den catalanske stat og der var ingen tilbud om mægling eller krav om forhandling fra europæisk side. Dermed understregede man sin rolle som opretholder af status quo snarere end en demokratisk garant for de europæiske befolkninger. Disse begivenheder giver samtidig de øvrige europæiske ledere god grund til at tro at de i fremtiden vil have adgang til samme bryske forhandlings-taktikker, som den de spanske forsvarere af forfatningen har henholdt sig til.

Med aktiveringen af §155, arrestationen af den catalanske regering og udskrivelse af valg har den spanske regering fuldstændigt lukket enhver diskussion om en tredje vej med forhandling mellem lige partnere. Ydermere har man presset definitionen af §155 til det yderste. Det er første gang denne paragraf er blevet aktiveret og den konservative regering har utvivlsomt skubbet fortolkning

gen af loven til det alleryderste.

I dette lys virker hele scenariet som en overlagt handling fra det konservative Spanien, for at indlede et afgørende slag mod demokratiseringsbevægelser, der har præget landet siden den catalanske folkeafstemning i 2010 og 15M-bevægelsen i 2015. Det, som er på spil er en ganske anderledes løsning på den europæiske krise, som involverer et stærkere repressivt apparat til opretholdelse af status quo.

Det er også i dette lys at en lang række politiske og kulturelle personligheder d. 26 oktober har bedt om international solidaritet med den catalanske selvstændighedsbevægelse. I Catalonien er spørgsmålet om bevægelsen for afholdelse af folkeafstemningen kan fastholde deres samhørighed og udvide deres sociale basis. Det er ikke muligt for den catalanske befolkning at sikre deres interesser gennem den ene eller den anden valgsammenslutning, der udvisker de sociale konflikter i det catalanske samfund. Det er ikke jakkesæt på kontorer, men virkelige menneskers organisering og handling, der kommer til at definere fremtiden for de iberiske folk.

Den 14. oktober mødtes 30.000 unge fra hele verden i den tidligere OL-by, Sotji, i det sydlige Rusland for at deltage i World Festival of Youth and Students. En festival for venstreorienterede unge til at debattere freds- og solidaritetsarbejde, kampen for bedre livsvilkår og nødvendigheden af international antiimperialisme. Men ikke alle er tilfredse med resultatet af årets festival i Rusland, som har været påvirket af Putin og den russiske regerings dagsorden.

Fotografi og tekst af Katinka Klinge Albrechtsen

"Long Live Festival Movement! Long Live World Federation of Democratic Youth! ", manifesterer Nicolas Papademitriou ved den store åbningsceremoni i OL-byen. Han er formand for hovedorganisationen bag Ungdomsfestivalen, World Federation of Democratic Youth (WFDY). WFDYs medlemmer består hovedsageligt af kommunistiske og socialistiske ungdomspartier, og organisationen opfordrer medlemmerne

Antiimperialistisk unge

30.000 unge mennesker mødtes i Sotji en uge i oktober i det sydlige Rusland til World Festival of Youth and Students. Alle deltagere fik udleveret et sæt gult festivalstøj og en smartphone, sponsoreret af den russiske stat. Til åbningsceremonien af festivalen stod unge fra hele verden og lyttede til den russiske nationalsang, inden Putin trådte ind på stadion og gav sin tale til forsamlingen.

De unge, britiske kommunister, Young Communist League of Britain, står foran den russiske Sberbank i Main Media Center for at insistere på, at festivalen skal være politisk og antikapitalistisk.

til med festivalen at tilslutte sig fred, solidaritet og social retfærdighed i kampen imod imperialismen, for at ære fortiden og blive bygherrer af fremtiden.

World Festival of Youth and Students har siden 1947 været en radikal venstrefløjsfestival, og det er blandt andet for at ære 100-året for Oktoberrevolutionen i Rusland, at WFDY valgte at holde dette års festival i Sotji.

Festivalen bød på mange overraskelser og blandede oplevelser. Den russiske regering og den russiske planlægningsgruppe gjorde, hvad de kunne for at afpolitisere festivalen. De inviterede reaktionære politiske og økonomiske kræfter, såsom repræsentanter fra det Marokkanske regime og kunderådgivere fra russiske banker. Og de mange tusinde russiske deltagere lagde størst vægt på kultur-, forsknings- og uddannel-

domsfestival i Rusland

Esben Hansen (til venstre) er sammen med resten af den danske delegation blevet inviteret til møde med Vestsaharas frihedsbevægelse, Polisario, på deres hotelværelse for at diskutere Marokkos besættelse af Vestsahara.

Khaled Khalel fra PYO (Palestinian Youth Organization) står med det palæstinensiske flag rakt over hovedet bag det russiske militærpoliti (også kaldt 'riotpolice'). Palæstinenserne demonstrerer, fordi russerne har glemt at hænge deres flag op ved siden af de andre nationers flag.

sesemnerne. Flere blev endda overraskede, når vi fortalte dem om baggrunden for Verdensungdomsfestivalen og dens vigtige politiske hovedpotentiale.

Anti-imperialistiske budskaber overfor russiske virksomheder

På indervæggen af det hvide, skinnende Main Media Center, der var festivalens centrum, var der placeret russiske telefonfirmaer, kaffebarer og banker, blandt andet den store russiske bank, Sberbank. Og langs ydervæggen af konferencelokalet var alle de kommunistiske boder med flag, bøger om arbejdernes kamp mod revolutionen og T-shirts med billeder af Lenin og Che Guevara placeret.

De anti-kapitalistiske budskaber blev delt og diskuteret klods op ad de russiske, kapitalistiske virksomheder. Det skabte et kontrastfyldt møde mellem reaktionære, nationalistiske unge overfor venstrefløjens progressive unge. Og mellem Rusland som et tidligere socialistisk projekt overfor det nuværende kapitalistiske Rusland.

Mange af deltagerne så endvidere Rusland som et ærgerligt værtsland, da landet i 2008 invaderede Georgien og i 2014 annekterede Krim. "Rusland er et imperialistisk land. De forsøger at destabilisere Ukraine. Og de kæmper i Syrien

for deres egne interesser," siger den forargede Veligzhanin, der er formand for den russiske organisation, Revolutionary Youth Communist League.

Vi lærer af det, vi møder

I Den Røde Zone af festivalen blev der dog fortsat diskuteret anti-imperialistisk politik, hvor folk fra sociale bevægelser og venstrefløjspartier verden over mødtes og delte deres erfaringer. Ved at række hånden ud lykkedes det at finde de aktivister og repræsentanter fra lande og organisationer, vi forud for festivalen havde håb om at møde.

Den danske delegation fik sat fokus på kampen for et frit Vestsahara ved at lave Danmarksboden om til Vestsaharas bod, uddele materialer gennem hele ugen og deltage i workshops sammen med repræsentanter for POLISARIO, saharawiernes frihedsbevægelse.

Og vi bliver klogere hele tiden. Klogere på den russiske regerings uundgåelige magt og indflydelse på begivenhederne, der foregår i Rusland. Klogere på de stærke imperialistiske kræfter, som stadig sætter dagsordenen i verden i dag. Og så blev vi klogere på, at det antiimperialistiske solidaritetsarbejde er svært at praktisere, men vigtigt at insistere på.

Den danske delegation holder møde med PYO (Palestinian Youth Organisation) i vores hotel-lobby for at diskutere, hvordan vi bedst støtter kampen mod israelsk apartheid.

Labour, "antisemitisme" og israelske hænder i proisraelske mesterjakeldukker

UNDER JEREMY CORBYN HAR PROISRAELSKE KRÆFTER SAT SPØRGSMÅLET OM ANTISEMITISME PÅ DEN PARTIDEFINERENDE DAGSORDEN I BRITISK LABOUR. DET HANDLER NATURLIGVIS OM AT STÆKKE PALÆSTINA-ARBEJDET, MEN OGSÅ OM AT REDDE LABOURS NEOLIBERALE OG MILITARISTISKE PROFIL FRA DEN VENSTREORIENTERING SOM PARTIETS MEDLEMMER HAR SAT CORBYN I SPIDSEN FOR.

Af Lars Ploug

I de sidste godt 18 måneder har det britiske Labour-parti været martret af en byge af angreb på grupper og individer med Palæstina-solidaritet og Israel-kritik på programmet. Angrebene bliver orkestreret af Labours proisraelske lobby-grupper, der har fundet fælles fodslag med tredjevejstyper og militarister på partiets højrefløj.

Kampen om, hvad der kan tælle som antisemitisme i Labour har været i gang længe, sådan som den har været det overalt i vesten, hvor mennesker hver for sig eller sammen har gjort sag af solidaritet med palæstinenserne eller protest mod den vanekriminelle israelske stat.

Men den er taget til, efter at Jeremy Corbyn i 2015 blev valgt som partileder, trods omfattende modstand fra højrefløjen og det professionelle partiapparat. Det partiapparat og den højrefløj har vænnet sig til og levet af Blairs nyliberale tredje vej, spin- og designpolitik og militaristisk parløb med Washington i udenrigspolitikken. Corbyns fikse og gammeldags ideer er ikke bekommet dem vel.

Corbyns succes

Labours medlemstal under Corbyn er vokset til noget nær en halv million, og partilederens linje er mod alle odds og forudsigelser blevet styrket. Ved det junivalg, som Premierminister Theresa May udskrev for at cementere sit Brexit-mandat fik de konservative ganske vist flest stemmer. Men Labour tabte med en overraskende lille margin. Valget efterlod Corbyn endnu stærkere, og den medielærde mainstreams konventioner om vælgernes generelt centrum-højreorienterede konsensusbevidsthed blev gjort slemt til skamme.

Fx. kom Corbyn af sted med før valget at antyde, at landets militaristiske udenrigspolitik havde en rolle at spille i terrorangreb af den slags, som ramte briterne i marts og maj måned. Den slags er uhørt, for også i Storbritannien har islamistisk terror det med at privilegere national selvbegejstring og idiotisk chauvinisme over ædruelige overvejelser over, hvad der mon får folk til at sprænge teenagepiger i luften eller med vilje køre ind i sagesløse fodgængere. Selvom Corbyn forventeligt blev hængt ud som terror-apologet, skræmte det altså langt færre vælgere end de konservative og deres de facto allierede på Labours højrefløj havde regnet med.

Grasserende antisemitisme?

Corbyn er imidlertid ikke den eneste, der har trådt at trække i i det godt 160 år gamle arbejderparti. Labour er en "broad Church" der rummer alt fra trotskister til stærkt højreorienterede Blair-typer.

Partiet byder også på en ret lang række grupper, der har Israel på hjernen, og som i det sidste halvandet års tid har kolporteret ideen om, at Labour under Corbyn er inficeret af en galoperende antisemitisme. Den viser sig, siger de med støtte fra blandt andet kommentatorer på The Guardian og andre liberale organer i antiisraelske udsagn fra mere og mindre fremtrædende venstreorienterede partimedlemmer.

Offensiven fra Labours proisraelske lobby har allerede kostet flere Labourfolk deres partimedlemskab. Den første der røg i det sving var Naz Shah, valgt til parlamentet i den midtengelske by Bradford i West Yorkshire. I sommeren 2014, under Israels seneste større massakre i Gaza, havde hun på Facebook delt et såkaldt meme, der grafisk foreslog staten Israel forlagt til de Forenede Stater.

Dét blev "fundet" næsten tre år senere, og så rullede skandalen og Shah blev smidt ud. Det hjalp hende ikke, at af den tidligere Londonborgmester Ken Livingstone tog hende i forsvaret i et radioprogram, og undervejs fik sagt, at »Hitler støttede zionismen indtil han blev gal«. Hun fik sparket, og det gjorde "røde Ken" også.

Nazi-kortet

Men uanset de kontekster der var at se Shahs opslag i, og uanset hvor kreativ man skal være for at se det som antisemitisk, så var memet genfundnes fressen for Labours proisraelske fanatikere. De formelig faldt over Shah, der tilmed (!) er muslim og af pakistansk oprindelse. Blandt andre Parlamentsmedlemmet John Mann, der trak nazikortet og sammenlignede Shah med Adolf Eichmann.

Shah holdt ikke til presset. Hun undskyldte sin brøde og de følelser hun havde såret med tegningen, men fik altså alligevel sparket for det kontroversielle meme, som hun havde fundet på Norman Finkelsteins hjemmeside. Den amerikanske politolog har siden slutningen af 1980'erne været en af de fremmeste jødiske kritikere af Israel og den proisraelske lobby. Og han er muligvis det menneske i verden der flest gange har oplevet at blive kaldt antisemit, holocaust-benægter osv. for sine udtalelser og skrivelser om staten Israel og den amerikanske og internationale Israel-lobby. Han fik også lejlighed til at give sit besyv med om det kontroversielle meme og behandlingen af Naz Shah.

»Jeg er ikke computerkyndig nok til at fremstille noget billede overhovedet. Men jeg lagde kortet op i 2014. En eller anden må have sendt mig det på mail. Det var og er stadig morsomt. Var det ikke for den aktuelle situation, ville ingen have lagt mærke til at Shah havde lagt det op. Den slags morsomheder er almindelige i

Offensiven fra Labours proisraelske lobby har allerede kostet flere Labourfolk deres partimedlemskab. Den første der røg i det sving var Naz Shah. I sommeren 2014, under Israels seneste større massakre i Gaza, havde hun på Facebook delt et såkaldt meme, der grafisk foreslog staten Israel forlagt til de Forenede Stater. Det hjalp hende ikke, at af den tidligere London-borgmester Ken Livingstone tog hende i forsvar.

Den antisemitiske jøde

Som det fremgår handler det for Labours proisraelske lobby om at gøre et fedt af jøder og Israel, og om at integrere Israel i en bredere accepteret forståelse af, hvad det vil sige at være jødisk. Jo stærkere lighedstegnet mellem jøder og Israel der kan sættes, jo lettere bliver det at udskrive kritik af Israel som antisemitisk. At det med hjælp fra tiden og nye israelske massakrer mod

værge- og sagesløse mennesker i Gaza og på Vestbredden risikerer indirekte at føje en form for respektabilitet til ordet antisemitisme, tager de proisraelske fanatikere i det britiske Labour parti ikke så nøje.

Derfor var de heller ikke kede af at bagvaske Moshe Machover som antisemit, da han gav sit besyv i debatten om venstreorienteret antisemitisme i det parti, han var medlem af. Den jødiske filosof og matematiker er født i Israel i 1936, og har sammen med legendariske Yakiva Orr stiftet det antizionistiske israelske venstre-fløjsparti Matz Pen.

Machover var dermed, ved sit intellekt, jødiske identitet og politiske generalieblad i sig selv et levende og farligt modbillede til lobbyens demagogi og semantiske svindel. Og det kan man jo ikke smide ham ud for at være. Men det kunne man for den artikel han havde ladet gruppen Labour Party Marxists (LPM) trykke i deres nyhedsbrev.

USA. Fx har vi denne joke: Hvorfor er Israel aldrig blevet USAs 51. stat? Svaret er: Fordi det i så fald kun ville have haft to senatorer. Selvom diskursen om Israel er vanvittig i USA, har vi i det mindste stadig vores humoristiske sans. Det er utænkeligt, at en amerikansk politiker ville blive korsfæstet for at lække sådan noget sådan noget», sagde Finkelstein i et interview med hjemmesiden OpenDemocracy.

Omvendt var Finkelstein, søn af overlevede fanger fra Auschwitz og Majdanek, mindre tolerant overfor Manns sammenligning af Shah med Eichmann.

»Det er obscønt (...). At sammenligne sådan noget (Holocaust og Eichmann, LP) med én der poster en harmløs tegning som en vittighed om hvordan Israel og USA er bundet til hinanden ... det er sygt. Har de ingen respekt for de døde? Alle disse humorforladte Labour-aparatniks trækker Holocaust gennem skidt for egoistisk at mase sig til magt og position. Har de ingen skam i livet?«

Moshe Machover gav sit besyv i debatten om venstreorienteret antisemitisme i det parti, han var medlem af. Den jødiske filosof og matematiker er født i Israel i 1936, og har sammen med legendariske Yakiva Orr stiftet det antizionistiske israelske venstrefløjsparti Matz Pen. Machover var dermed, ved sit intellekt, jødiske identitet og politiske generalieblad i sig selv et levende og farligt modbillede til lobbyens demagogi og semantiske svindel. Og det kan man jo ikke smide ham ud for at være. Men det kunne man for den artikel han havde ladet gruppen Labour Party Marxists (LPM) trykke i deres nyhedsbrev.

Forsvar for Livingstone

I artiklen, der paradoksalt nok er betitlet »Antisemitism does not equal antisemitism« går Machover i rette med den »kyniske kampagne« som lobbyen og højrefløjen i det seneste halvandet års tid har orkestreret mod Labours propalæstinensiske og Israel-kritiske elementer. I artiklen argumenterer Machover grundigt for forskellen på antizionisme og antisemitisme, ligesom han analyserer kampagnen i kontekst af Israels egne propagandistiske bestræbelser på at trække opmærksomhed fra israelske forbrydelser.

Og han tager Ken Livingstone i en slags forsvar ved at pege på, at der blandt zionister var nogle der ikke var så farligt kede af tyske jødeforfølgelser, som de så ud inden man kunne vide at tyske erobringer satte Endlösung på dagsordenen og førte til det monstrøse massebord på seks millioner vi i dag kender som Holocaust. Han argumenterer også for, at nazisterne på det tidspunkt faktisk så zionismen som et bidrag til løsning på deres »jødiske problem«.

Om zionismens grundlægger Theodor Herzl skrev Machover, at han havde påpeget at antisemitiske regimer ville være (zionismens, LP) allierede »fordi de ville skaffe sig af med jøderne, og fordi zionisterne ville, at de skulle skaffe sig af med jøderne«. Dermed påpeger han den ambivalens med hensyn til antisemitisme der eksisterede hos zionismens »founding fathers«. Deres programmatisk udgangspunkt var den jødiske stats uomgængelige nødvendighed, begrundet i den fundamentale umulighed af jødisk integration i værtslandene. Deres projekt var ikke jødisk integration, men en jødisk stat i og jødisk emigration til Palæstina.

Krænkende tale

Det var formentlig især Machovers kvalificering af Livingstones klodsede formulering, der bliver hentydet til i det eksklusionsbrev, Moshe Machover modtog i begyndelsen af oktober. Der er ingen redegørelse for, hvad der præcis er galt med artiklen. Ganske vist henviser brevet til LPM, som ifølge partiets Head of Disputes Sam Matthews er en »frontorganisation for det kommunistiske parti«, og til den manglende partiloyalitet Machover skulle udvise ved at lade sin

tekst trykke i gruppens organ. Men det er svært at se for sig, at Machover ville være blevet smidt ud, hvis hans artikel havde talt fordelagtigt om Israel, eller handlet om hvad som helst andet.

Det afgørende var, at Moshe Machover havde udtalt sig på en måde, der var egnet til at såre jøder eller kunne opfattes sådan. I eksklusionsbrevets fire linjer om Machovers antisemitiske brøde hedder det at

»Alle former for antisemitisme, enten den har form som direkte angreb eller nedladende sprogbrug som kan krænke jødiske mennesker er uacceptabel og vil ikke blive tolereret i Labour. Sprogbrug der kan opfattes som provokerende, ufølsomt eller krænkende lever ikke op til den standard, der forventes af os som medlemmer af partiet Labour«, skrev Sam Matthews til Moshe Machover.

En semantisk ladeport

Det er let at se, hvor elastisk Sam Matthews formulering af Labours forståelse af utilgivelig antisemitisk tale er. Der er ingen objektive kriterier, kun subjektivt føleri. Som alle der er blevet trakteret med vulgær basisgruppedynamik ved, åbner det en semantisk ladeport for demagoger og propagandister, der altså får privilegeret deres virkelige eller til lejligheden opfundne følelser som argumenter og - som det har vist sig i Labour - som legitim anledning til politisk udrensning af politiske modstandere.

Og det åbner en ladeport for at idioter og ikke alt for tænksomme fanatikere får lov og lejlighed til at administrere politisk indflydelse, som de savner de allermest fundamentale forudsætninger for at forvalte. Tilbage står den totalitære nydelse, fornuftsmennesker der ængstes for at sige noget og tankeforbrydere der offentligt bliver tvunget til at sige undskyld for at mene og sige ting, der ingen grund er til at undskylde.

Al Jazeera's The Lobby

Kynismen og dumheden er grænseløs, også i Labours proisraelske Lobbyorganisationer. Det blev rigeligt dokumenteret i al-Jazeeras serie »The Lobby«, der præmierede i januar måned og kan ses på Tv-stationens hjemmeside og på YouTube.

I dokumentarens fire dele følger vi en un-

dercover journalist, der med skjult kamera og konstrueret identitet som proisraelsk socialdemokrat infiltrerer nogle af de absurd talrige proisraelske lobbyorganisationer i Labour. AJ-journalisten præsenterer sig som ivrig ungzionist med planer om at mobilisere unge Labour-medlemmer, der vil kæmpe for Israel og mod den antisemitisme, han mener partiet er blevet inficeret med.

Labours proisraelske grupper opererer, viser dokumentaren, for israelske penge og med konsulent-hjælp fra en diplomat på den israelske ambassade.

Der er rigelig skandale i dokumentarens afsløring af den israelske hånd i de proisraelske mesterjakkeldukker. Men det egentligt skandaløse er afsløringen af, hvor hæmningsløst det proisraelske element i det britiske Labour parti agerer, og hvor parate de er til at skade deres parti for at underløbe Jeremy Corbyns succes med at mobilisere græsrodder og vælgere. Det er ikke kønt at se på.

Nederlag til lobbyen

Det synes Labours proisraelske lobby heller ikke, at det var. Derfor er der selvfølgelig også blevet klaget over serien til det britiske medienævn Ofcom, hvis presseetiske principper Al Jazeera har skrevet under på at ville følge. Klagerne gik blandt andet på AJs brug af skjult kamera og mikrofon, på uretfærdig redigering og - naturligvis - på at serien er antisemitisk.

Den 6. oktober kom så afgørelsen, der blev et nederlag for lobbyen i Labour. Klagerne blev afvist, også dem om antisemitisme. Ofcom kø-

ber åbenbart ikke ideen om at krænkede proisraelske følelser er nok til at begrunde anklager om racisme mod jøder. For »det faktum at programmerne fandt bevis for utilbørlig opførsel på vegne af den israelske regering, eller hos dem der tilhører et lille antal organisationer der søger at fremme israelsk politik, betyder ikke at de er antisemitiske. (...) På samme måde som programmer der afslører den vold der er knyttet til sort bandekultur i britiske byer ikke i sig selv er racistisk«.

Hvis Ofcom var et menneske og medlem af det britiske arbejderparti var det sikkert blevet smidt ud for antisemitisk følelseskrænkeri.

Stigende privatisering af vandforsyningen verden over forårmer livet for millioner af mennesker. I sommeren 2017 kom der en rapport fra UNICEF, der viste at 2,1 mia mennesker mangler direkte adgang til rent drikkevand og at dobbelt så mange ikke lever under sikre sanitære forhold.

Af Ole Timotej

Det globale kapløb

I vores del af verden er tilgængeligheden til rent drikkevand en selvfølge og opleves sjældent som en tung byrde på husholdningsbudgettet. Anderledes er det i mange fattige lande hvor vand er en mangelvare og tit kontrolleret af private leverandører, der har sat en høj pris på at levere denne vare. Der er ikke noget alternativ til vand, som er livsnødvendig for os alle. Ifølge investeringsspecialisten Jim Powell er vand en bedre handelsvarer end olie, fordi der ikke er noget der kan erstatte det.

Det globale kapløb om kontrollen over vandressurserne er i fuld gang. I Latinamerika er privatiseringen gået langt, i Afrika ligner kapløbet om vandrettighederne, det koloniale kapløb, der udspillede sig for 150 år siden. Så bag UNICEFs tal gemmer sig, at en kapitalisering af markedet for vand vil gøre det endnu sværere for de 2 milliarder der mangler vand, at få fat i det – i mange tilfælde fordi de ikke kan betale for det.

Er vand en vare?

Spørgsmålet er om rent drikkevand er en naturlig gode som alle mennesker bør have tilgang til, eller det skal betragtes som en handelsvare i den globaliserende markedssøkonomi navn, så de "frie" kapitalistiske kræfter kan bestemme prisen. Nelson Mandela oplevede

hvad daglige restriktioner af vand betyder for et menneske, da han sad på Robben Island. Det var medvirkende til at der i den sydafrikanske grundlov blev indskrevet, at tilgang til vand er en rettighed for alle. Desværre har korruption og pres fra Verdensbanken, medført at Sydafrikanske politikere har set stort på grundlovens bud, og ladet vandforsyningerne privatisere. Beboerne i de sydafrikanske townships betaler nu prisen for dette markedsøkonomiske tiltag.

Spekulationerne om hvorvidt vand skal være en handelsvare startede i 1980'erne. Diskussionerne kulminerede i 1992 på den internationale konference om vand og miljø i Dublin, hvor følgende blev foreslået og vedtaget: Vand har en økonomisk værdi i dets forskellige konkurrerende anvendelser og bør anerkendes som "et økonomisk gode". IMF var hurtig til at tage denne beslutning til sig, og privatisering af vandforsyningen blev en del af bankens krav i 1990'ernes strukturreformprogrammer til gældsramte lande.

Er vand en menneskeret?

Som modspil hertil blev det 1994 indskrevet i den nye syd-

afrikanske grundlov, at alle har ret til vand. Det blev fulgt op af Cochabamba deklarationen i 2000 i Bolivia, hvor der står: Vand er en fundamental menneskeret og skal varetages af det offentlige og beskyttes på alle niveauer. Det kan ikke gøres til en privatejet vare der bliver solgt og profiteret på.

FN havde fokus på vandrettigheder til verdens folk i 2010, hvor der blev fremlagt et forslag om at adgang til vand skal være en menneskeret. 122 stemte for og 41 undlod at stemme. Ved afstemningen var der kun seks europæiske lande der stemte ja: Frankrig, Tyskland, Italien, Norge, Schweiz og Portugal. USA, Canada og de andre europæiske lande undlod at stemme.

Verdensbanken argumenterer for, at ved at forbedre vandforsyningen, øger man befolkningernes sundhed og kan spare på investeringer til sundhed. Det er dog ikke noget de selv efterlever. Sandheden er, at de er mere interesseret i industriens sundhed og dens muligheder for at vokse og skabe profit, end at skabe bedre sundhedsforhold for mennesker. Så i stedet for at investere i drikkevandsforsyning, har verdensbanken valgt at låne

Kampen om vandet - en antiimperialistisk kamp

penge til at bygge dæmninger, der sørger for vandforsyning til storlandbrug og industri og giver en sikker tilbagebetaling. Det er sjældent der dyrkes fødevarer som kommer den fattige lokalebefolkning til gode, men snarere eksportafgrøder, der forsvinder ud af værtslandet.

Knaphed på vand

Det er kun 1 % af verdens vandforekomster, der er tilgængeligt, resten er opmagasineret i polernes iskapper og i havvandet. Det er hovedsagelig ubehandlet overfladevand der tjener som brugsvand, så den første globale "vandkrise" vil opstå når denne resursebliver så forurenat at vandet ikke længere er sikkert at drikke. Det tilgængelige vand, som vi forbruger ogudleder, bliver ikke rensat og regenereret i tilstrækkelig grad, så vores drikkevand bliver udrikkeligt i stadig hurtigere tempo. De tre hovedtrusler er, forurening, tab af grundvand og klimaændringer. Forurenat vand er det, der dræber flest mennesker, hovedsagelig børn som får dysenteri, kolera og andre vandbårne sygdomme.

Det er dyrere at hente grundvand op af jorden, men der, hvor man vælger den mulighed, bliver det pumpet op hurtigere end der når at blive regenereret nyt i undergrunden. Når man har boret så dybt, at der ikke længere er vand, eller det, der kommer op er forurenat, taler man om "peak water". Ligesom man indenfor olieindustrien taler om "peak oil", når det ikke længere betaler sig at bore. I øvrigt anvendes der enorme mængder vand ved oil

fracking, som resulterer i at de underjordiske vandreservoirs bliver forurenede.

Kommercielle firmaer tjener deres penge på at hente, og distribuere vandet. Der er fire måde at skabe profit på: ved at hæve prisen på det vand der sælges til forbrugerne, ved at skære ned på arbejdskraftbehovet så distributionsnettet/infrastrukturen bliver forringet, ved at få subsidier fra regeringer, eller ved at sælge mere vand. Førstevalget plejer at være at hæve prisen på vand.

Det har de private leverandører bl.a. gjort i Filippinerne og i Bolivia.

Erfaringen viser at priserne altid er blevet højere når administrationen af vandforsyning går over på private hænder. Derfor blev det amerikanske vandfirma Bechtel sat på porten i Bolivia i 2002, efter at Evo Morales havde vundet valget. Morales udtalte at det, der kunne skaffe alle tilgang til rent vand ville være at overføre penge fra militærbudgetterne til vandforsyningen. I Chile sørgede Augusto Pinochet for at vandforsyningen blev privatiseret, da han kom til magten. Så den private leverandør, Endesa, har nu kontrol med 80 % af leverancerne. I løbet af krigen i Irak blev vandforsyningsnettet mere eller mindre bevidst ødelagt hvorefter genopbygning og administrationen af forsyningen blev overtaget af private vandfirmaer fra USA og Europa.

I USA vælger dem, der har råd til det, at flytte til boligenklaver, hvor vandforsyningen fungerer, og de kommer til at betale hvad den private leverandør forlanger. I Europa

skabte den økonomiske krise i 2008 grundlag for mere privatisering, som bl.a. skete indenfor vandforsyning. Vand der tidligere blev defineret i sociale, økologiske eller religiøse termer, bliver nu genstand for et profitmotiv og er dermed på vej til at blive inkluderet i det nye markedsparadigme.

Modstand

Da verdens kommercielle vandleverandører i 2012 mødtes i "World Water Forum", førte det til, at der blev skabt en alternativ konference (FAME) ud fra princippet om at ingen skal kunne eje vores vandressurser. FAME anser vandet for at være en fælles kulturarv, og en menneskeret, som skal forvaltes i gensidig tillid. Ifølge dem tilhører vandet jorden, dvs alle levende arter som findes og skal også sikres for fremtidige generationer.

Der er grund til at råbe "vagt i gevær" ellers ender det med at også vores vandforsyning bliver privatiseret og vi begynder at putte penge i lommen på vandmonopoler hver gang vi drikker et glas vand. Der er grund til at tage stilling til om vandet skal være en handelsvare som kan købes og sælges med profit for øje, eller et brugsgode for os alle: mennesker dyr og vækster. Vandtyveriet er i fuld gang mange steder på kloden, hvor mennesker risikerer livet for at beholde retten til deres vand. Der er grund til at støtte deres kamp for vand og være klar til at tage kampen op, når privatisering af vandet begynder at snige sig ind i vores baghave.

Kilder. *The price of thirst*, Karen Piper, UNICEF. *Globalnyt* 4.9 og 11.10 -17

Den farlige klasse

I EN TID HVOR KLASSESAMFUNDET ER BLEVET INDSYLTET I EN MASSEKONSUMERENDE MARKEDSØKONOMI, KAN DET VÆRE SVÆRT AT SE, HVEM MAN SKAL STÅ SAMMEN MED OG HVOR KAMPEN MOD URETFÆRDIGHED OG UNDERTRYKKELSE SKAL SÆTTES IND. FORSTÅElsen AF BEGREBET PREKARIATET HJÆLPER OS TIL AT BLIVE LIDT KLOGERE PÅ DET SPØRGSMÅL

Forfatteren Guy Standing skrev sin bog "Prekariatet - den nye farlige klasse" i 2011 og har siden holdt utallige foredrag netop om prekariatet som klasse

Af Ole Timotej

“Prekariatet - den nye farlige klasse”, er titlen på en bog der giver et bud på de nuværende samfundsforhold, i en tid hvor den globaliserende markedsøkonomi for alvor er slået igennem. Forfatteren Guy Standing skrev sin bog 2011 og har siden holdt utallige foredrag netop om prekariatet som klasse, og hvad det siger os i disse Trump-tider, hvor mange bakker op om skruppelløse demagoger. Analysen har et vigtigt budskab til alle dem, der har mange år tilbage på arbejdsmarkedet og føler sig frustreret over de arbejdsforhold de bliver budt.

Prekariat er et sociologisk begreb, der blev brugt af franske sociologer allerede i 1980'erne. Det definerer en social gruppering, der pga svære livsforhold er truet af social nedstigning. For eksempel kan det være unge akademikere, freelancere, immigranter og løsarbejdere uden pension, ferie eller dagpenge. De er ufrivilligt korttidsansatte, og kan arbejde som projektansatte eller være vikarer på “daglejerbasis”. De findes indenfor alle sektorer men typisk undervisning/sundhedssektoren, bygge og anlægssektoren eller medieverdenen.

Den stabile arbejdskraft får ustabile arbejdsforhold

Et indlæg i Information beskriver udmærket den trædemølle som mange unge befinder sig i på følgende måde: “Det er som at leve i to forskellige verdener. I den ene kan du være dig selv. Lidt træt om morgenen, uden energi og indadvendt. I den anden ser du dig selv som en vare, du er på vej til at gøre attraktiv. Altid på jagt efter den næste job-åbning. Altid proaktiv udadvendt og passioneret. Til sidst smelter de to verdener sammen, og du arbejder konstant med dig selv for at blive så attraktiv som muligt. Du er ikke arbejdsløs, du er freelancer “in between jobs” og hele tiden igang med spændende projekter og ideer – og med at dyrke dit netværk. Det er en måde hvor du reelt skjuler at du er arbejdsløs. Risikoen er at al den forstillede passion til sidst brænder ud, og en ond spiral af negativitet sætter ind.”

Rentierklassen og salariatet.

I Guy Standings analyse er rentierklassen den mest indflydelsesrige. Rentieren har aktiver, der giver en indkomst uden at han behøver yde en arbejdsindsats. Det kan være aktier og ejendomsret men er ofte også suppleret med patenter og copyrights, der giver arbejdsfri indkomster årtier frem i tiden. Under denne klasse arbejder dem, som har fast ansættelse med betalt ferie, pension og frynsegoder. De betje-

ner og opretholder det gældende økonomiske system – derfor kaldes de “salariatet” af Guy Standing. De har tryghed og kan planlægge for familie og fremtid og slippe af når de har fri fra arbejdet.

Prekariatet – den farlige klasse.

Til at fylde hullerne i systemet er prekariatet, som er kendetegnet ved faldende indkomster, usikker stilling på arbejdsmarkedet og tab af rettigheder. Prekariatet er en farlig klasse, fordi det ikke har en identitet eller et fast tilhørsforhold og kan lokkes i tilfældige retninger af demagoger. Det er mennesker der er skuffede og føler at der er noget galt i samfundet, uden at de kan sætte andet i stedet og derfor er til fald for karismatiske folkeforførere.

Det kan være akademikere, der har forventet en karriere, men er tvunget til dårligere og dårligere betalte projektjobs eller korttidsansættelse uden karrieremuligheder. Det kan være faglærte der ikke finder arbejde inden for deres kompetencefelt, men må tage tilfældige jobs i skiftende brancher uden at opleve en faglig stolthed over det, de er uddannet til. Det er ufaglærte, som aldrig får en fast ansættelse, men surfer fra den ene korttidsansættelse til den anden eller bruger oceaner af tid på at være jobparate og søge et nyt job.

Billedet af det danske arbejdsmarked er en udvikling, hvor stadig flere får en løsere tilknytning til deres arbejdsplads. I en rapport udgivet af det europæiske forskningscenter ETUI placeres Danmark blandt de lande i EU, som er længst fremme, hvad angår en udvikling hen imod flere og flere deltidsstillinger. Kun i fem andre EU lande er udviklingen tilsvarende, heriblandt Letland og Østrig.

Brugen af vikarer er mest udbredt i produktions- og bygge/anlægsbranchen, men vinder også frem i den offentlige sundhedssektor. Fra 2012 til 2015 er vikarbureauernes omsætning på sundheds- og plejeområdet steget med 67 procent fra 2,14 milliarder til 3,58 milliarder ifølge tal fra Danmarks Statistik.

Guy Standing er fortalere for borgerløn – en ubetinget grundydelse til alle – som et middel til at frisætte alle medlemmer i et samfund, også prekariatet.

I sin anmeldelse af den danske udgave af bogen skriver Information at det bør være obligatorisk læsning for alle med selv den mindste politiske interesse, og at Standings tanker er visionære og peger ind i fremtiden.

Kilder: Prekariatet - Den farlige klasse, Guy Standing, Dagbladet “Information”, 15.2 -16 13.3 -17 og 28.9

Avokadoen - venstrefløjens nemesis

Af Sigrød L. Dahl

Alle ved, at det private er politisk. Hvis ikke vi handler ud fra vores politiske overbevisninger i dagligdagen, så er vi som gode socialister ikke andet end gemene hyklere i bedste fald – og imperialistiske undertrykkere i værste fald. Derfor er indkøbsturen i dagligvarebutikken efterhånden blevet noget af en hovedpine for den solidariske og politisk bevidste forbruger. Selvfølgelig rører vi ikke de israelske dadler med en ildtang, og de sydafrikanske vine vil vi ikke beruse os i. Og så er der det med kødet. De enorme mængder foder og

vand, som kødproduktionen kræver, er no go i en verden med stigende befolkningstal, begrænsede ressourcer og hungersnød, og den udledning af drivhusgasser, som den animalske produktion medfører, er ikke just med til at stoppe de civilisationsomstyrtende klimaforandringer. Derfor vælger mange venstreorienterede kødet fra. Som minimum er man nødt til at eksperimentere med flexitar-livsstilen, mens andre går all ind som vegetarer - og de helt progressive lever som veganere. Oksebøffen og lørdagskyllingen er derfor skiftet

ud med enhver revolutionærs nye yndlingsspis: avokadoen. Den grønne, smattede frugt er blevet favorit, og den kan spises morgen, middag og aften – den kan endda også drikkes som juice eller snacks som dip.

Derfor er danskernes forbrug af avokado mere end fordoblet de sidste ti år, og tendensen er den samme i resten af Europa og USA. Vi kan ikke få nok af den sunde kaloriebombe, og i skrivende stund fortærer hver dansker gennemsnitligt 2,5 kg avokado om året.

Hvad gør vi, når vores forbrug undertrykker andre?

Helt galt står det til i Chile, som er en af verdens største avokadoeksportører. Danwatch har undersøgt sagen, og især i Petorca-området har avokadoproduktionen medført en sand kamp om vandet. Her kræver produktionen ekstra meget vand – hele 320 liter pr. avokado (altså mere end fire gange så meget som normalt), og de mange avokadoplantager har skabt vandmangel for de lokale i området. Da vandressourcerne er privatiseret, kan plantagejerne lovligt dræne området for vand. Derfor er floder og brønde nu tørret ud, og de lokale overlever på vand, som de får leveret i lastbiler, hvilket betyder, at de må spare gevaldigt på forbruget. De plantager, som tager bøndernes vand (endda også ulovligt i flere sager), eksporterer avokadoer til Danmark.

Skår i glæden

Forfærdelige nyheder fortæller os, at avokadoen ikke er den madmæssige Messias, som vi alle gik og troede. F.eks. har Vestens glubende appetit efter avokadoer medført ulovlig skovrydning i Mexico, og tørken i Californien bliver heller ikke mindre af den enorme avokadoproduktion. For avokadoens akilleshæl er nemlig dens nærmest uslukkelige tørst. Det kræver rigtig meget vand at dyrke avokadoer – hele 70 liter for hver avokadofrugt (til sammenligning bruges der fem liter vand på en tomat).

Det etiske valg?

Hvad gør en god socialist med den information? Fortsætter man sit avokadoforbrug, selvom man risikerer at undertrykke chileneres ret og adgang til vand? Hvis vi skal være tro mod parolen om det politiske privatliv, så må vi naturligvis også boykotte avokadoen nu. Men hvor går grænsen? Vi laver jo ikke andet end at forbruge over evne hver evig eneste dag. Hvis alle på jorden levede som os danskere, så behøver vi 1,7

jordkloder for at have ressourcer nok til vores dyre vaner. Ud fra den optik er selvmordet naturligvis både den mest solidariske og rationelle handling, som vi kan foretage os, da vi så én gang for alle er færdige med at udlede drivhusgasser og undertrykke sweatshops-ersker, børne(mine)arbejdere og chilenske bønder. Det er bare også en ret træls konsekvens at skulle drage. Og hvem skal så egentlig kæmpe den solidariske kamp, hvis alle fodsoldaterne er forsvundet? Martin Lukacs fra The Guardian peger på, at det store fokus på de individuelle og private handlinger i virkeligheden er neoliberalismens ideologiske sejr, der skal forhindre os i at handle kollektivt mod de sande klimasyndere: de store firmaer. 100 selskaber står tilsammen for 71% af CO2-udledningerne, så i det regnskab betyder vores LED-pærer måske ikke så meget. I det tilfælde er det private slet ikke politisk nok. Her er det det kollektive, der er politisk, men det er svært at se, når vi går med snuden begravet i vores egen indkøbskurv.

Vi ved ikke, hvilken politik vi skal vælge over for avokadoerne, så vi glæder os til at se, hvordan Internationalt Forum placerer sig i skismaet, da avokadoen plejer at være fast inventar på årsmødet i november.

DEN MODERNE KONG LEOPOLD

Nå, Hr. udviklingshjælp, du slapper af hele dagen i vores tropiske atmosfære
Med et glas Chardonnay i din hånd
Med to pakker kondomer ved siden af din seng
Og en tynd, nøgen sort kvinde og et moskito net
Begge hviler de over dit bryst
Og du overvejer hvor nemt det ville være
At gøre denne situation permanent
Sådan bliver du den moderne Kong Leopold og hans
Seksuelle trang til at drikke Afrikas menstruationsblod
Som du tvinger hende til at slikke bylderne
I hendes armhuler og under hendes fødder
Endnu engang

Men du behøver hjælp fra de "Gamle Drenge" i golfklubben
De er ikke som de gamle høvdinge, men de kan alligevel være hjælpsomme
Du kan give et håndtryk med ærefrygt
Og du øver dig på hilsnerne til middagen
Og klæder dig på for at kunne imponere på golfbanen
Og lærer at valse så de kan se dig smile
Og de vil sørge for at introducere dig til vores højkommissær
Så du kan tilbyde hjælpeprojekter
Til fordel for de fattige børn i nord
-En lokkemad du bruger til at fæstne dit tag rundt om deres nakke
Som mistede deres familier i krig og til HIV -
-Krig og HIV - dette
Er aberne du fodrer fra din hånd og træner
Til at springe op og hoppe på vore rygge

Så, Hr. udviklingshjælp, jeg kan ikke lade være med at undre mig over din venlighed
Som altid anfører os som dit foretrukne mål for din overdådige grådighed
Og jeg undrer mig over din underlige kynisme som får dig til at tænke
"Hvad der er godt for bavianen, er også godt for afrikaneren"
Fordi du ønsker at gøre den tropiske atmosfære permanent
Mindre af hensyn til dens indbyggere
Men fordi det bør overlades til deres evig-så-venlige-imperialistiske gæst

Først får du doktor Robert Gallo til at opfinde HIV/AIDS
Derefter propaganderer du for en kampagne om seksuel lyst
Måltrettet til "dit" marked, hvor alle aberne
Kan gå en barbarisk død i møde gennem krig,
Sex og HIV så Kong Leopold'erne
Stadig kan komme og slappe af i den tropiske atmosfære
Mens du knalder små piger og ryger "den fede", og det
Er din definition på fornøjelse

AIDS findes ikke i blodet på afrikanske ofre
AIDS tvinger os ikke til stilhed i vores grav
AIDS afleder ikke vores børn til at tro på overdrevet
seksuelt forbrug
Det fanger os ikke i afhængighedens despoti

Det er dig, Hr. udviklingshjælp, der findes i vores blod
Du - du ønsker at sende os i graven
Du - du har fået vores børn til at tro på overdrevet
seksuelt forbrug
Og du - du har fanget os i afhængighedens despoti

Du, Hr. udviklingshjælp: Du, Afrikas nye Kong Leopold

Er HIV/AIDS

Af Morten Ranum

Peter Kagayi, Kampala, Uganda

Han har udgivet digtsamlingen "The Headline That Morning", hvor det oversatte digt stammer fra. Peter Kagayi er én blandt flere ugandiske digtere, som i stigende grad vælger at skrive på deres lokale sprog. De fleste af samlingens digte er imidlertid skrevet på engelsk.

I en samtale med en anden betydningsfuld ugandisk digter, Lule Raymond, diskuterer de forskellen på at skrive på engelsk og deres lokale sprog. De er begge to universitetsuddannede. Derfor er de vokset op med engelsk som litterært sprog. Først meget sent faldt det dem ind at skrive på deres lokale sprog.

Peter Kagayi fortæller, at det har været som at begynde forfra, fordi han ellers kun bruger sit lokale sprog, Luganda, i privatsfæren og som socialt sprog. Han er også en vigtig kraft i flere litterære projekter; bl.a. The Poetry Shrine, som er et månedligt oplæsningsarrangement, der foregår ved Nationalteatret i Kampalas centrum.

Wiki: https://en.wikipedia.org/wiki/Kagayi_Peter

Writivism: <http://writivism.com/peter-kagayi>

Facebook: <https://www.facebook.com/kagayi.peter>

The Modern King Leopold

So Mr. Foreign Aid, you relax all day in our tropical atmosphere
 With a glass of Chardonnay in your hand
 With two boxes of condoms below your bed
 And some thin naked black woman and a mosquito net
 Both balancing above your chest
 And you begin to think how easy it is
 To make this situation permanent
 So you become the modern King Leopold and his
 Sexual urge to drink Africa's menstrual blood
 As you force her to lick the boils
 Under her armpits and beneath her feet
 Once again

But for this you need help from Old Boys at the Golf Club
 Not like the chiefs of old, but they still observe those decencies
 You know of shaking your hand with awe
 And rehearsing the greeting for dinner
 And dressing to impress for the game of golf
 And learning how to waltz just to see you smile
 And they'll fight to introduce you to our High Commissioner
 So you can offer some proposal of aid
 To the poor kids in the North
 -A noose you use to tighten your grip around their neck
 Who lost their folks to war and HIV
 -War and HIV - these
 The monkeys you feed out of your hand and train
 To jump and thrive on our backs

So Mr. Foreign Aid, I never stop wondering at your kindness
 That always list us as your favourite target for your sumptuous greed
 And I wonder at the wonder of your cynicism that makes you think
 "You know what's good for the baboon is good for the African"
 Because you wish the tropical atmosphere should be permanent
 Less of its inhabitants
 But should be left to its ever-so-kind-imperialistic visitor

So first, you get a doctor Robert Gallo to invent HIV/AIDS
 Then you propagate a sexual urge campaign
 Targeting "your" market where all the baboons
 Can waste away to barbaric deaths through war,
 Sex and HIV so that the King Leopolds
 Can still come to relax in the tropical atmosphere
 As you hump small girls and smoke the rex; and that
 Is your definition of pleasure

AIDS doesn't exist in the blood of the African victim
 AIDS doesn't send us to crave for silence in our graves
 AIDS doesn't mash up the kids to believe in the mannerisms
 Of sexual consumerism
 It doesn't get us entrapped in the despotism of dependency

You Mr. Foreign Aid exists in our blood
 You - you crave to send us to our graves
 You - you've made our children believe in the mannerisms
 Of sexual consumerism
 And you - you got us trapped in the despotism of dependency

You Mr. Foreign Aid: You, Africa's new King Leopold

Are the HIV/AIDS

Internationalt Forums Landsmøde, november 2017.

International Forums landsmøde udtrykker sin støtte til de politiske fanger fra den antiracistiske og antiimperialistiske kamp i USA og deres krav om en undersøgelse af brud på de politiske fangers menneskerettigheder fra "United Nation International Jurist".

Med Trump som præsident i USA er neofascismen og racismen på fremmarch. Det kommer blandt andet til udtryk ved politibrutalitet og det amerikanske fængselssystem. Det er blevet imødegået med af en ny bølge af modstand ikke mindst fra Bevægelsen: "Black Lives matter".

Racismen har en lang historie i USA. Nationen blev grundlagt på fordri- velsen og udryddelsen af den oprindelige befolkning og slaveriet. Den antiracistiske modstand i USA har ligeledes en lang historie. I slutnin- gen af 1960erne og begyndelsen 70erne, efter mordet på Martin Luther King, voksede "Black Panther party" frem som en antiracistisk selvfor- svarsbevægelse mod politibrutalitet. Black Panther-bevægelsen havde desuden et radikalt anti-kapitalistisk anti-imperialistisk perspektiv på deres kamp. De blev mødt med FBI's og CIA's magtapparat for fuld styrke: likvideringer, og lange fængselsstraffe til følge. Nu mere end 40 år efter sidder, der stadig medlemmer af Black Panther Party i USA high security fængsler, mange af dem i isolation. De har brug for vores soli- daritet og vi har brug for deres erfaringer i den antiracistiske kamp.

Jalil Muntaqim på billedet, er en de Black Panther fanger der har siddet længst fængslet. Han blev fængslet i 1971 og har således været indespærret i 46 år.